

Isabel Reeva

AJAKELL

Isabel Reeva. Ajakell.

© Isabel Reeva 2003

Käesolev teos ilmub esmakordselt.

BAHAMA 2003

www.bahamapress.org

bahama@bahamapress.org

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos on e-kirjastatud autori nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autori nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

AUTORI EESSÕNA

Käesolev kogumik koosneb luuletuselaadsetest ridadest, mis on mu sahtlisse kogunenud viimase kümne aasta jooksul (ehk siis päris sellest hetkest saadik, mil alustasin luuletuste kirjutamisega). Seega leiab siit kindlasti väga kõikuva tasemega loomingut. Luuletamine on mu jaoks spontaanne ja peaaegu et iseeneslik tegevus. Kohati seda lihtsalt tekib... see pressib minust välja ja nõuab kirjapanemist. Olengi siis kirja pannud selle, mida hing parajasti hüüab või mille järele kisendab. See on minu luuletajahinge sahtlist / kivi alt välja ronimise katse...

Tule – ma annan sul' kõik, mis mul on.
Ja rohkemgi veel püüan anda juurde.
Sulle pakkuda enam, kui mu võimuses...
Sulaksin sinus ära ja üles...
See oleks täiesti taevalik, mu arm...
Miks sind mu juurde küll saadeti?
Kas selleks taas, et piinleksin?
Või selleks, et leiaksin kord ometi rahu...
Kas ma näen vastust?
Või võtad sa selle koos endaga kaasa.
Ja kumbki meist ei saa teada, mis oleks võinud...
Sündida.
Kas üldse oleks võinud...
Ma ei tunne häbi, minus pole süümet.
Tulin end siit eemale viima, pole minus kaotuse hirmu
Ma ei suutnud enam taluda.
Valu, mis minus tekkis.
Olen nii nõrk, nii nõrk...
Olen äärmiselt tugev! Tugevad nõrkust ei talu...
Valu teeb tugevamaks, armistades me meeli...
Armistunud, ent tundetud sõdurid teenivad oma aega
rõõmutu ja autu lõpuni.
Aga oli see nüüd lõpp – ma ei tea.
Segadus, mille lahendus paistab. Või ei paista...
Miks ma ei suuda näha asjadest kaugemale, ette ja mööda?

Su silmade sügav sina, need metsjärved...
Mis sealt paistavad.
Kõik see ürgne, mis nii meelas.
Mind köidab ja hoiab vaos.
Tekitab tuska ja paneb tegema meeletusi...
Su pärast, su eest, su vastu ma võitlen!
Sõdin iseenda ja sinuga – milleks...
Ainult nii suudan hakkama saada.
Endast eemale suruda valu ja tahet.
Ma pean seda tegema...
Sest alla anda pole võimalik.
Miks? Kas sina tead?
Ma ei taluks nende metsjärvede kohtumist mäetippudega...
Tuli, mis sellest tekiks,
hävitaks oma teel kõik elava – ma ju tean seda, kallis...
Aga võib-olla polekski tuld...
Lõke kustuks susinal esmakordsel kokkupuutel?
Võimalik... ent mitte paratamatu.
Me ju ei tea seda, kallis...

Mind ei huvita see kõik, ma tahan su sülle...
Et kõik selguks, leiaks lahenduse, või siis vajuks unustuste sügavusse...
Meeletu lõplikkus kas vastu sealt kumaks – see on teadmata, kallis...
Hele valgus ehk paistaks – vaevalt.
Selgus ja tõde kas ootavad seal meid? Ilmselt...
Aga me ei jõua ju sinna, eksole, mu kallis...
Mina leiaksin tee ka pimesi ja käsikaudu.
Aga sein takistab mind sinust läbi pääsemast.
Sa oled mul ees ega lase endani jõuda...
Ehk ongi nii parem?
Usun, aga ei talu...
Haiget teeb, kallis...
Mida pole olnud, ei saa ka mustata.
Seega võin vaid valgust meid ootamas arvata!!!

Ma tahaksin muud kui see, mis siin oli.
Sa teadsid, ent vastu ei tulnud.
Kahju – see on kurblik.
See viis, mis mu südames kõlab.
See kriibib mu sisemust igal sekundil.
Ehk läheb üle see hävitav valu.
Ja annab teeb tuimale ükskõiksusele.
Et mitte murda oma meeli vastu seina.
Poleks mõistlik olla ebamõistlik.
Olgem mõistlikud, mu kallis...
Ma ei taha mõistlik olla!
Tahan olla meeletu ja tunda kui pöörane!
Hulluks minna kirest ja soovide lõõmast!
Tunda end teisena... kellegi teisena.
Kellegi teise puuduva osana...
Kellegi osana, kes minuta ei saaks...
Enam üldse olla...
Oled/olid see tõesti sina?!?
Ma ei tea seda, kallis...

See vastikult asjalik mõistlikkus tapab.
Kõik huvitava.
Mina seda ei tea, sest minus seda pole...
Ei ole kunagi olnudki.
On vaid tormid, mis lõõmavad, hävitavad ja murravad.
Taanduvad, et kord tulla taas...
Kire-, viha- ja armastuselõõmas...
Ainult suured tunded, mis ei lase elada.
Olen nende omanik, ainuvalitseja.
Aga mul puudub igasugune kontroll ja sõnaõigus...
Olen ori ja truualandlik teener, mu tunded.
Oo suured tunded, teid teenin!

Tulen ja emban sind hellalt, mu arm.
Naeratad ja võtad mu avasüli vastu...
Sest ei suuda teisiti.
Mina ka ei suuda.
See kõik on minust tugevam ja ma ei saa selle vastu...
Kas sina saad?
Jah – sina saad...

Täna on helesiniste unistuste päev!
Olen üleni sinine...
Olen sind nii täis!
Üleni täis...
Ma olen su juures ilma su teadmata...
Kogu aeg su kõrval – käsi su käes.
Me oleme üks.
Ja mul on äärmiselt hea...
Hoida kätt su käes.
Olla su kõrval ja juures...
See on lihtsalt nii õige.
Sa oled perfektne...

Ootan sind rannal, sinisel rannal...
Kas tuled veel – võimatu öelda.
Võib-olla ei tule...
Ja minus leegitsev mälestus.
Sinust vaid jääb.
Mälestus, mis elust ilusam.
Kurvemast kurblik viis.
Mille igatsus minus on tekitanud.
See on sulle ja sinult.
Mis ometi jääb minusse, ainult...
Su südame soojus sulas minusse...
Ja äratas mu igavesest unest.
Et võiksin minna ja suuta.
Kõike... rohkem...

Ma ajasin su ära.
Enda juurest, mu kallis.
Sest ei suutnud enam.
Selle tunde suurust taluda,
mille minus tekitasid...
Mul on ääretult valus.
See murrab ja hävitab mu.
Et sind enam pole.
Mu jaoks...
Ma pidin valima.
Valisin...
Kas valesti- vara veel öelda...
Aeg võib teed näidata.
Mul ei ole enam aega...
Otsuseid ootama jääda.
Pidin aja enda kätte võtma...

Oled sa tõeline
või ulm olid vaid?
Minust möödunud vapustav hing...
Kes jättis oma märgi maha.
Sügava ja igavese...

Miks tundub see õige?
Miks arvan, et tuled.
Kas jõuan ma oodata...
Ja uskuda...
Aga see on nii!
Ma loodan, et jääd.
Sa ei suutnud ju minna –
või siiski, mu kallis?
Jäin ma siia taas üksi?
Ootama tabamatut.
Lootma võimatut...
Uskumas selguse saabumist. Kunagi...

Ma naeratan, kui mõtlen sinust, mu kallis...
Naeran laginal.
Sest elu on lõbus.
Sest elu on raske.
Sest elu on kurb ja mõistetamatu...
Ma ei mõista seda, kuigi püüan!
Mu kallis, ma ju püüan...
Aga ei suuda!
Ei saa sellest aru.
Miks või kuidas. Võib nii olla.
Et miski on jälle sinust suurem.
Ja otsustab su eest elu üle...
Minu tahe ei loe midagi...

Kas kõik saab veel kunagi endiseks?
Oma valede võrgust kas pääsen...
Või jään siia tujutult lebama?
Sa olid nii suur, vägev ja võimas.
Su haare metsik mind unustusse viis...
Sa suutsid nii palju...
Olid minust igati üle...
Mis ei lugenud vähematki,
Sest see oli magus kannatus, mu arm...
Tunnetada su jõudu ja tugevust –
oled mu jaoks ületamatu!
Ja sa läksidki... ning jäid...
Kordagi tagasi vaatamata...
Mu jätsid.
Siia üksildaselt huikama.

Kui me esmakordselt kohtusime,
keeras lohemadu end kohinal minu alakõhus ringi.
Mis ei tähendanud midagi, peale selle,
et lohe oli end tõestanud.
Teadsin, et ta on olemas.
Ega saanud enam koletist endas olematuks väita.
Kõik otsused teeme nüüd kahekesi.
Mina – ja lohe minu alakõhus.
Ta on küll väike, aga väga võimas.
Kui tema tahab, siis me läheme.
Kasvõi läbi tule. Ja maailma lõppu.
Me puurime end sinu pilgust läbi.
Ja tuleme sisse.
Uurime läbi kõik su mõtete peensused
ja siis räägime lohega kõik selgeks.
Kas tasub sind püüda või pole sa seda väärt.
Või ei ole meie seda väärt.
Ehk oled sa liiga hea inimene?
Meiesuguste lohede jaoks?
Võib-olla on ka sinu alakõhus peidus pisike lohe?
Kuigi sa oled mees.
Sinu kõhtu vist lohed ei mahukski.
Oled selleks liiga armas ja helesilmne.
Sinu kõhus lendavad vist vaid kollased liblikad.
Sellepärast sa itsitadki vahetevahel nõnda kahtlaselt,
liblikate lenneldes pörkuvad nad vastu kõhuseina.
Kui erinevad me ikkagi oleme.
Mis siis, et kuulume ühte, kuigi meid on kaks.
Poolikud, kes lähenedes saavad üheks.
Keraks, mis pillub energiat pulbitsevaid sädemeid.
Kas imesid sünnib...

Ämblikuvõrgud katavad suu sosinatega
ja mõttelõngad härmaniitidega.
Varjatud kujud mõtetes on peos.
Sõrmed kramplikult kinni ümber unistuste.
Purunenud lootuste killud lebavad peas,
kleepudes kokku lennukate ideedega.
Andke paar sõõmu sellest, mida ei tohi
ja adrenaliinikogus katab paksu kihina mõistlikkuse.
Pööratud ümber kõik kohustuste mättad
lõbususte labaseks porimülkaks.
Ununeb meeltest kõik mõrusus,
kui saad sõõmu teeseldud lõbusust.
Meelitavad paitused su kõrvadele
katavad kuhjaga paar solvavat sõna sõbralt.
Tasakaalu ei ole.
Saad vaid kõik kurja.
Hea saab keegi teine, sinu eest ja asemel.
Teravaks ihutud küüned peituvad iga armsa karvase olevuse sees.
Oma võlad tuleb tasuda. Kõigil.
Kui hästi läheb, ei jäta unistused sind.
Ega lenda lehvitades pilve seljas minema.
Igas mustas mures on peidus roosa rõõmuvahat.
Õhtuti kata end hoolikalt kilega,
et hommikuks ei külmuks.
Hammaste pesemine ei aita mõtete lendlemist.
Sööge rohkem magusat, genereerimaks unistusi!

Raputav masinavärk viib keele alla.
Seened pliidil, sirutavad ja meelitavad.
Ei suuda vastu panna.
Nende haiglaslikule mõjule.
Higine kutse neelab päevi.
Kalamarjad kisavad.
Kuigi kõik annab kord järele.
Eriti see, mis on kummist.
Jõhvika meelitus viska üle õla.
Õlis viibides muutub kõik leplikumaks.
Tulekumaga ei mängita.
Kummardav suursugusus hõljub.
Üle su pea.
Ja avastab, et oled teisel pool.
Sellest saadik on äädikas aurunud.
Helelillad kõristid kärbeste pihus.
Ja seente vool sinu magamistuppa.
Surub läbi punase kardina.
Uksest looklev õhusurve seisab ees olemusel,
mida ei peaks siniseks pidama,
sest tegelikult on kõik kollane.
Tuleb maona ja kannatab su jalge ees tulevik.
Et videvikus minna.
Ja olla kollane liblikas kahtluste väraval.
Elu sarvede vahel.
Jäälill õitseb südames.
Suvi on veel kaugel.
Roosa muutub peadpöörivaks kõrguseks.
Kes selle sees on, teab.
Kes ei ole, see sinna ei saa...

Pobisevad kärbsed tiirutavad rõõmsalt.
Kartulite silmad lähevad ehmatusest suureks.
Pealegi tohivad rosinasaias süüa vaid valitud ja saledad.
Mina nende hulka ei kuulu...
Matsakad kärbseseened tatsavad metsas ringi,
iseteadlik nägu peas.
Kuigi tegelikult nad ju ei tea.
Hoopis meie teame. Seentest kõike.
Seeneraamatus ju pildidki olemas,
ladinakeelne nimigi sees.
Seened ei tea kohe päris kindlasti,
kuidas on sõna: "inimene" ladina keeles.
Järelikult teame siis meie,
sest mida enamat ongi seentest teada,
kui nimi, värvus ja see, kas ta ikka süüa kõlbab.
Teame aga keeldume uskumast,
et nad on tegelikult elus ja targemad,
kui me arvata oskame.
Minge metsas mõne seene juurde,
pange kõrv vastu sammalt ja kuulake.
Nad ju räägivad! Või kuulavad...
Ning kohe päris kindlasti tunnevad!
Ainult dimensioon on neil teine...
Tahaksin ka seeneks saada.
Lähemetsa, istun samblale, panen kübara pähe,
äkki siis saabki minust seen? Inimseen.
Kes teab kõike nii inimestest kui ka seentest.
Ainult pasteedi hingeellu
oskab küll vist vaid kana sisse elada.
Küsiks ta käest, kuidas see käib.
Tahmase näoga korstnapühkijad
lehvitavad vist kõigile allkõndijaile.
Sellepärast neid sealt ülevalt nii palju alla kukubki!
Ega liiga palju lehvitada ka ei tohi!
Kõiges peab piiri pidama, eriti lehvitamises.
Korstnapühkijad on liiga rõõsameelsed.
Aga seened on korstnapühkijate head sõbrad.
Küsige neilt ise, kui mind ei usu.
Kärbeste aeg on praegu lihtsalt läbi.
Nad norisevad mõnusalt me akende vahel.
Armsad.
Ootan kärbeste ärkamist...

Karjuv üksindus, musta valu rüüsse mässitud.
Tuleb, läheneb ja haarab endasse.
Teeb haiget, kui tõmbab.
Lahti kõik vanad ja uued haavad.
Lumehelveste uduloor katab su muremõtteis pea.
Tervistava päikesepalsamiga.
Muld on mulle omasem kui arvuti.
Ma ei ole oma aja laps,
pole seda kunagi olnudki.
Olen keegi kuskilt kaugelt.
Üksinduse pitsar vajutatud laubale.
Kes näevad, need kardavad.
Sest inimene on ju karjaloom.
Mina ei ole inimene,
Tulen vist hoopis sealt.
Tagant, kus ei ole midagi.
Ja ometi on palju rohkem.
Milleks vaevata teisi endaga?
Vaadata sisse ei ole ju raske.
Vaja vaid tõusta varvastele ja üle olla.
Endast üle...

Tahaksin olla sirelioks,
mis hõljub su heledate juuste kohal.
Kogemata riivates puudutaks su silmi.
Juuksed jääksid minusse kinni.
Ja me oleksime ikkagi üks.
Mis sest, et veidi omamoodi.
Aga sina ei teaks, kes ma olen.
Ainult mina teaksin.
Sest olen kasvanud sinule.
Nii inimese kui ka sirelioksana.
Kui tume pilv rebestaks taeva karjuva süütuse,
jookseksid sa minust ära.
Kuid üks kihar su juustest jääks ometigi minu külge rippuma.
Sa oled mul peos, igavesti!

Hääled kauguses, tuled valguses.
Ärkavad üles, kui lilled öösärgid.
Hommikul, kastesel kohvipausil.
Pisikesed pead on ahvidel.
Neid on kolm, igäühe jaoks on kael.
Lugematud riulid seinal.
Täis tähesära ja lausete köhatusi.
Koolibussi kollast tuleb sinepituubist.
Rohelised lehmad armastavad liblikaid.
Lehmad ongi liblikad.
Lendavad ammudes õielt õiele.
Mis saaks, kui vihmavarjud ette jääksid?
Tammeterude pirtsakus sülgab mürki.
Nii hea on istuda roosamannas.
Pehme ja igavikuline kui mesi.
Pannkookide silmad peatuvad tõsiselt minul.
Millest nad küll mõtlevad?
Kindlasti mitte armsatest hallituskeradest,
mis rõõmsasti kisades vurinal veerevad.
Kokku saades muutuvad me unenäod lillaks.
Ei mingit unelmate sina enam.
Munarebu katkeb ja sillad voolavad laiali.
Kanaliseerimitorudest tuleb imelist valgust.
Uurimatut ei lubata otsida.
See oleks liiga üllatav.
Kanda võib vaid vanu kübaraid,
sest kõigil on sellised.
Keereldes kaob kleitidelt sina.
Alles jääb vaid igavalt valge mitte miski.

Mustad massid liiguvad, künnavad, niidavad.
Mida? Iseendid...
Päikeseloojangul verine on meri.
Müra minevikust meenutab möödunut.
Rullub üle mägede ja topib kõrvad vatti täis.
Tasakesi tapab vaikus valu.
Määramatus müdistab sõrmedega vastu pinki.
Seeni ei hoitagi kinni, nad lähevad ise.
Jooksevad suure kisaga läbi metsa.
Usu sügist rohkem, kui kevadet.
Sest häving on kõigi asjade loomulik lõpp.

Speed. Space.
Seisan silmitsi merega ja me ei mõista teineteist.
Mina räägin üht, tema teist.
Ilmastikutingimuste poolt räsitud ketsid
lukkuvad lainete tegevuse tagajärjel kaldale.
Kingitus. Mõtlen, mida vastu anda.
Ja viskan vette oma purunenud kiviga sörmuse.
Terve elu on kaup.
Tõusust loojanguni (või siis loojangust tõusuni)
mängime kaupmehi, kõik.
Ei tahaks jääda üksi siia rannale,
kuulama kivide üksildasi huikeid.
Me ei ole sugulased, taob mõte mu peas.
Kivi ja veri ei saa olla üks.
Laineid sünnitav vokitatas ei jää ka vee all pidama.
Närvi ajab.
See pidev liikumine ja muutumine.
Miski võiks ju jääda ka endiseks!
Miks peab edasi trügima, sooviksin asjatult seista.
Ja higistada välja veepisaraid. Nagu kivi.
Aga ma ei ole ju kivi. Või olen?
Pilved heidavad sünkjaid helke.
Mida need veel tahavad?
Mitte jälle liikumist, muutumist, ma ei taha!
Kaldal lendlevad linnud lasevad pihku igapähele,
kes sinna satub.
Keegi meist ei saa sellest rikkamaks.
Avarus jääb pilvede peale ja kõrvale.
Hea meelega piiluksin sinna. Aga ei lubata.
Ma ei ole harjunud tähtedel käima.
Ega vist harjugi...
Mu unenägudel on ranged piirid.
Minu mõistuse leviala on liiga kitsas,
et vastu võtta
kõrgemate maailmade saladusi.

Ei saa ma sinust lahti.
Iga juuksekarv nutab su järele!
Kui kohtume, tõusevad nad mu peas turri.
Kisendades igatsusest.
Anna ometi alla!
Ei jaksa enam täiskuuöödel
taeva poole vaadates ulguda ja tahta.
Sukelduda sinu merena lainetavatesse juustesse.
Torgata ennast seal vette ja kinni mässida!
Tahan seda ookeani valitseda.
Tule siis ometi...
Las kukuvad mu pisarad su vette.
Siis ei suuda neid enam keegi eraldada.
Kus lõpped sina ja kust algan mina.
Veepind jääb vakka ja tormid lakkavad.
Rahu valitseb, kired ei mölla...
Kui sa ainult tuled!

Oh must, magus lind – armastus...
Miks leiad ikka tee mu juurde?
Pehmelt riivad su tiib mu pisaraist märga nägu.
Ja olen jälle müüdnud!
Rõõmu ei ole linnu tulek veel toonud,
ainult pisaraid...
palun ära tule jälle piinama!

Palmilehed katavad tigude hapraid selgi.
Me kulmukarvad jätavad jälgi
vastutulijate nägemismeeltesse.
Selleks, et kõrvad lukustuksid, tuleb end norgu lasta.
Laperdades kukuvad käbid lindudena kännule.
Et tõusta taas elule, peab ära käima surmas.
Kõik, mis käega katsutav, on näiline,
unenägu on tõelisus.
Tõelisust ei olegi olemas...
Murdunud südamest jääb järele
vaid urnitais jahtunud tuhka.
Alles jääb terastükk,
mis endale enam liha ümber ei kasvata.
Lootus hävitab elusid,
sest raskuse saabudes põgeneb ta kiunudes.
Tugevad lootust ei vaja,
nõrkadele lootust ei anta.

Eriskummalise elu muutumatud mängud.
Homne, mis mägede taga, ei kõiguta meelt.
Ei hirmuta tundmatu tühjus mägede taga.
Päikeselaike püüdvad käed on kinni olevikus.
Ei ulatu haarama püüdmatut.
Silma punav kaar seinal ei anna aga rahu...

Aja aeglus. Mõtted leivapätsidena peos.
Laotavad soojust su kehale.
Tühjus pesitseb peas ja hõljub hinges.
Labasuse pommid lõhkevad mõtetes.
Selle peale punastab mu moraalne tunnetus.
Lehvivaid valesid ei ole ju vaja. Või on...
Kokku lepitud süntees.
Külatänavail kirevatest kukkedest
ja kosmosesse lendavatest rakettidest – see ongi maailm.

Raamaturiilil turnivad koid ei pea lugu päikesest.
Aga nad ei hooli ka äikesest
ega muudest inimmeele erutajaist.
Neile on tähtsad vaid soolane suutäis
ja seltskondlik lävimine omasugustega.
Kõik raamatuis peituvad lennukused
jätavad meid kõiki külmaks.
Teeme vaid näo, et nopime usinalt tarkuseivasid.
Tegelikult mõtleme vorstist ja kuulsusest.
Hoolimatamad, kui koid.

Lillepoti katkised ääred,
mis peaksid sundima ettevaatlikkusele,
ajavad hoopis naerma.
Ükski poolenisti söödud pontšik
ei tekita minus haletsust.
Turul ei käi keegi ostmas ainult kala.
Koerad ei armasta kaerahelbeputru.
Täpilsed tassid ei ole iial moes olnudki!
Loidus tõstab pead,
et näha surma selja taha.
On punane vaikus ja vaikiv tühjus.
Pole seal ainsatki mummu ega kaerahelvestki.
Ootav maa pärast sadu.
Soovib ärgata elule.
Tahab hävitada surmasõlmed – keerud sõsarate seast.
Toolist jääb peale surma järele korjus,
nagu hobusestki...
Mütsis inimene ei saa eksida,
aju on hoolikalt kaitstud.
Seespidise ja välispidise rumaluse eest.

Muretud, maasikalised päevad elevandiluu lummuses.
Igatsuste randa triivivad mõttelaevad.
Mu hing on mu pihus.
Vabastan veidi sõrmi ja vaatan peopessa.
Midagi õrna, roosat ja olematut
hiilgab mulle hämarusest vastu.
Oleks see parem sinu hing!
Siis ma enam pihku ei paotaks.
Mitte mingi hinna eest...
Hoiaksin sind õrnalt oma käes.
Kiivalt, kaitstes ja vangistades.
Ainult endale. Ei annaks sind kunagi ära. Kellelegi.

Oh valu, mis lõhub mu seinad.
Alles on veel vaid võbelev elu,
mida ma ei suuda enam kontrollida.
Lõhkeb krabinal mu ümbris,
mu koor ja mu kaas.
Olen halastamatult alasti.
Häbine ja üksi maailma ees.
Minu sisemus on avalil,
loetav igäühele, paistmas silmist.
Huugav kest kukub,
hunnik prahti jääb maha,
kui ma sealt seest minema kõnnin.
Aga valu ei olegi kestas,
on hoopis minus eneses.
Purunemised mind ei päästa.
Aidata võib vaid aeg.
Kui seegi.

Su õõtsuvail jalgadel kõikuv saatus,
tuulte ja tormide lükata.
Kõik meeled on avali tühjusele,
kuid ukсед suletud vabastavale teadmisele.
Päevad vajuvad igavikku looja,
tükike sinust igal õhtul koos nendega.
Tugevate võimsad teod pressivad sind.
Lükates vastu kolju seinu puruks isiklike ideede alged.
Su meeltesse kukub tund-tunnilt sodi,
seda ei lükka sealt välja ükski preparaat.
Nõnda kaobki tõde mõtete segamini sodisse.
Jäädki hiilima segaduste džunglisse.

Päev tungib öösse.
Tähed meenutavad Maad.
Kõik on üks.
Kannatus on õnne ja rahu eelkäija.
Armastus on vihkamine, elu surm.
Ümmargune, keerlev bumerang on maailm.
Vabastus on aheldamine.
Vabadus on kohustus.
Illusioon on tõelisem tegelikkusest.
Täiuslikkusel puuduv edasiviiv jõud.
Kõik on SEBRA.
Põhiolemus jääb kõiges ja alati triibuliseks.

Kannikeselõhn ajab meeled ärevile.
Kõiksus viibutab tulesid.
Ahvatleb, hiilgab ja hukutab.
Kõrvust väljatungiv helidevoog.
Et aidata päralt jõuda.
Ploomi potsatus su suhu ei ole lõpp-peatus.
Kaanid mõjuvad te tervisele hästi.
Ei jää sa maha homsest, kui unustad eilse.
Maasikate paitamine annab elujõudu.
Tähe seljas sõita võid igal öösel.
Tunned taeva puudutust oma põsel.
Ükskõik pead ühel päeval kosmosesse sõitma...

02 Z nolpe'le...

Mu täht, mu päike, mu hing.
Miks ei tunne ma su puudutust.
Sa oled nii kaugel, ma tahaks sind emmata.
Oma kurbuse suruda sinusse ja väljuda võitjana.
Pigistada sind tühjaks ja võtta sust kõik,
mil vähegi väärtust.
Abitu ja tühjana jääksid sa lebama...
Oodates järgmist üleskorjajat.

Valu, surm, piin ja rõõm –
sa tead seda kõike ja valid.
Need, kellele anda rohkem
ja need, kellele kõike.
Võrdseid ei ole siin päikese all.
On vaid paremad.
On vaid kehvemad.
(kumb olen mina?)
Ma olin su kann. Tahtsid vaid teada.
Kas pill minus on mängitav.
Sa said selle teada ja trampisid puruks.

Sind on nii palju, et ma ei mahu
koos sinuga endasse.
Üks meist jääb üle.
Üks meist peab lahkuma.
Kumb, ma ei tea.
Kas sina jääd siia ja mind enam polegi.
Või ilma jään sinust, kaotades ka enda.
Sest ma olen sina.
Ja sa tead.
Aga ei hooli ega võta kuulda.
Õieti teed, sest poolikul on alati lihtsam.
Minna, lüüa käega, alustada ja lõpetada.

Vabastav lummus, mis minus tekib, kui kuulen su varju.
Vaatlen heli, mis tekib su kogu liuglemisel.
Minust läbi, üle ja mööda...
Sa ei vaevu peatuma, kui tuulehoona möödun.
Me ei ole üks, kuigi võiksime.
Saada maitse suhu täiuslikkuse kumast
Aga sein on ees ja mööda ei saa.

Kui tuleksid nüüd ja sulaksid kokku.
Üks purunematu mass, mida ei eralda.
Kõiksuse tühjus oleks me täiteks.
Ja teaksime, mida tähendab saada kokku.
Sellega, mida pole määratud teada.
Oleks siiski hea, kui näeks teisele poole.

Su hiilgavad südamesilmad, mis leegina puudutavad mu keelt.
Löön oma pea ära vastu su julma meelt.
Võimetu muutma su halvavat mõju.
Tekitad minus sa tõelise sõja.
Lasen sel olla ja sul endaks saada.
Iial enam ei saa ma endaks jääda.
Sest see, mida andsid, minusse jääb.
Kuigi ma ei taha, et sa näed.
Soove ja unelmaid, mis minus olid.
Aga nägid ju kõike, kui korra tulid.
Langesin, kui habras puu.
Tormist, mille tekitas su suu.
Valelike sõnade armuga.
Võõras, kes pani mu armuma.
Millessegi, mida ju ei olnud.
Tuli oli kogu aeg surnud!!

Leek ja vesi käsikäes.
Mu jääprints, su soojuses sulan.
Ma ühte loojaga.
Su vesine mõju puurib auke mu meeltesse...
Tuleleeki hingates elustad mu liha.
Ma suren, ma sünnin.
Ainult sinuga elan.
Ilma sinuta olen liivatu kõrb kesk surnud tühermaad.
Tuulgi ei liigu, mu tahe vaid su juures.

Hooletud karjed mu alateadvuse kõrvus.
Tõstavad su teadvuse tasemeid.
Nii kõrgele ei ulatugi.
Mu mõistmise võimed.
Jään sinust maha, oota mind ometi.
Jõud annab alla ja raugab mu lootus.
Püüda see kõik veel kunagi käte vahele.
Nuusutada ja ahmida...
Endasse oma mahedust tekitavaid värve
See hääletu sumin, mis ei kostugi selgelt.
Aimatav vaevu vaid meeletu soov.
Mind endasse kahmata ja minna kus kurat...
Seal, kus pole taevaid.
On vaid üks põrgu. Kus on nii hea.
Ei ole häirivaid kõlasid mujalt.
Kõik on täiesti selge ja mõnus.
Muud polegi vaja, kui kahte meeletut meelt.
Mul on ainult üks.

See hävitav meeletus, mis kajab kõrvus.
Sa oled see tank, mis sõitis minust üle.
mul oli nii valus, kõik praksus ja ragises.
Purustasid mu hinge hoolimatuse mõõgaga.
Raiusid läbi elusooned ja hingejõu.
Imesid mu jõudu ja tabasid mind kurjusega.
Hävisid usu paremasse.

Lumeinimene mu sees ringutab.
Jäist hingust tungib südamesse.
Jäätun ükskõiksusesse.
Kaitsen ennast iseenda mõtete eest.
Nii raske on libiseda.
Mööda liivaseid radu.
Mere poole, mis peibutab ja kutsub.
Käterätiku triibud silme ees,
sillerdab kallas kuskil kauguses.
Paunad täis mõttelõnga juppe,
lendavad nad minevikku.
Aga miski ei muutu uueks.
Kõik virvendab vanaviisi.
Terendab tulevik haavatud musta mullana.
Nende räsitud nägude ees,
kes on näinud.
Lendlevate haavade tippe,
seda kõike kunagi ammu.,
kui neid endid veel ei olnud.
Mineviku silmas värisev sõrmus
ei küsi luba.
Kas ta võib veereda mööda neid niite,
kus kunagi kõndisid jalad,
tundes möödaniku kunagist paitust,
mis ei lase olla.
Kõik pirnid on pesades vakka.
Ei kisa, ei tõsta häält.
Vaikides kannatavad nad tehtut.
Olematuse hõng jõuab vaid vähestele ninna.
Karjudes kuulama nõuandeid peab see,
kes mõistab.
On raske neis tormides jääda sirgeks.
Lehed ei avane kunagi liiga vara.
Varjusurmas elu, vaevukombatav pimedus,
lambanahkses ümbrises meeled.
Liiga kaetud ,et tunda ära ürgsust.

Mõrud meeled kortsuvad seelikuvoltides.
Ei lase ennast mõõta ega venitada.
Värisedes puudutavad suid,
mis ei ole piisavalt tugevad,
suruvad su selja vastu puud,
lastes hingata ainult nahal,
mis avaneb vastu sellele,
millele sina tahaksid alatiseks suletud olla.
Munakoored on kõik õrnad, ükskõik, mida mõõdaksid kaalud,
õunapuuõites siili kasukas.
Karumarja kõrvetavad paitused,
kui su söögitoru vastu võtab
kogu selle jätise, mis on millegi tulemus.
Peamine on särada kaugele ja koogutada,
teadmata, mis tunne on olla kullerkupp.
Põhjustest kuulmata, tuupides tagajärgi.
Puder, mis sisaldab kõike,
sõnnikust päevalilleaseemneteni.
Peatuda saamatutel otsustel,
mis takistavad teostamist.
Soove aurukateldest ja silmaveest.
Tükikese endast annab pandiks selle eest,
et tal lubati olla keegi.
Suur, kollane ja kiiresti paljunev...
Kalamaksaõli sugulane.
Paljudest kätest puutumata.
Vaarikalõhnaline teevesi määrib rohkem,
kui peaks minema maksuma.
Põlenud maksa kahjustused.
Teevad tühjaks pehmed põhjad ja tülikaks otsasaamised.

Metsikud mõtetes, tuimad tegudes.
me sisemusse, keerutades tolmu üles.
Pahn jääb pinnale.
Jääkristalle ei saa inimeses tekkida.
Nõuavad liig palju puhtust.
Valge jääkaru müttab vahukoores.
Teda ei huvita.
Kas olla või mitte olla.
Asjatud ponnistused ei kannu vilju.
Viljad on hapud ja toored.
Kurejalgadel värisev maailm.
Kõigub kosmosetormides.
Tiirlevad kehad kõiksusest ei muuda asja.
Kõik jääb samaks oma igaveses liikumises.
Muutused on vaid näilised.
Hõõrumine kulutab närve.
Puntrad kiljuvad valumõnus.
Oleviku krooksatused minevikku ei kostu.

Sirisevad lilled matuses..
Ei saa aru olemise kergusest.
Sest neil on raske olla koormaks
ja rõhuda oma veretute huultega
sündijaid, kellest saavad kord surijad..
Ei ole kerge maailma nõlvadelt vaadata.
Alla kurjusele. Seal pole kedagi, kes teaks.
Või taipaks rõõmude rõõmu ehk õnnetuste õnnetust.
Topeltnmaksustamine kõige eest.
Käib isegi tõstjaile üle jõu. Ja mida siis öelda eidekesele, kes näeb küll sina,
aga ei kuule häälightsusi.
Teiega on vaid teadmine
kunagi kõrguvast lillekuhjust teie kalmu kohal.
Elust tühjaks imetud mineviku taustal hõljuvad varjud,
mis tuletavad endid kogu aeg meelde.
Meile, mahajääjaile, kel kaitseks lilled.
Parandus maapõuest tõuseb ja väristab.
Raputab lõngakerad vanaema voodi all segamini,
ja rikub pedantsete vanainimeste tuju.
Keegi, keda ei saa süüdistada.
Karistama peab ennast ise,
Teistel jääb see tegemata.
On alati jäänud.
Kõrvalseisjal ei ole tähtsust.
On vaid kalm, mille kohal rõõmustab küünal.
Tema tähehetk on tulnud.
Kurjus jääb seina taha.
Ongi parem. Kes viitsikski võidelda?
Sööme parem jäätist. Pähklikega.

Kaks maailma said kokku.
Ja sündis üks tuli.
Mis kõrvetas ja paitas.
leegid tormasid üle me peade.
Tuli vajus õrnalt uttu.
Hakkas jahe, meil,
kahel kurnatud, tahmasel kujul.
Väsinud, kuid ometi õndsad.
Tule puudutus pelutas peast kõik halva.
Leek tõi meieni kõik vihmad, vikerkaared ja äikesed.
Sinu käte soe puudutus
muutus halvavaks leegiks,
mis kõrgus üle kõigi taevaste. Ei ulatu siia ei rõõm ega hädad.
Kõrvetav leek puhuks surnuks kõik.
On vaid tuli, mis lõõmab meist välja.
Tapab, hävitab ja lohutab.
Kollased tuleõied meid sulatamas.
Tuli liidab kaks üheks,
lahutamatuks, terasest tugevamaks.
Ühe maailma õnn. Jagamatus olekus.

Tühjus seinast seina laotab oma tiibu.
Sinuga siin viibida soovin veel vaid viivu.
Tundes õrnuse helki huulte,
jahtuda laseme tunnetel suurtel.
Pimedus varjutab mõtted ja teod,
peale laotab õrnalt oma kaitsvad peod.
Valgust ei taluda suudaks me pilgud,
silmist jääks järele purustet killud.
Ei kannata silmad veel pilkude puudutust.
Kas jõuame välja me valguse piirile
või jäädavalt mõttetult pimeduses hiilime?
Udu katab veel me halvatud ajusid.
Mäletan hetke, kui sinusse lootusetult vajusin.
Ei küsinud keegi, kas tahan
või soovin või äkki on mul paha.
Nüüd lainetan uduses vaevas,
kuni mind välja siit kaevad.
Siis jätkuvad rännakud päikese suunas.
Ja tõuseme kõrgustesse.
Või langeme põrgutesse...

Armastus on valu.
Kus on siis lubatud õnn ja rõõm,
kust januse soov on vaid võtta üks sõõm.
Urgitsev õõnsus mu sees,
mis suureneb päev-päevalt ega hooli üldse soovidest.
Tuleb, matab su enese sisse,
kaotades mina ja kõik muu.
Käib siin ringi olevus,
keda ei ole enam olemas,
on vaid hiiglaslik armastus.
Tirige mu küljest ära see kaanina elutsev tunne.
Lihtsameelselt sulgud temasse,
kuid lahti enam ei tule.
Ükski võti, tungraud ega arsti ei aita,
seda olevust ära ka ei paita...
Tunne, see painaja, järele ei jäta.
Kohtume temaga teisel pool taevaid.
Tahan tappa armastust!!!!
...Oh mis vaimustav, imeline tunne???
Jõuetult langeb käis.
Armastust ei tapa ükski vägi.

Mammutite rohekais jäänustes on midagi lillelist.
Pojengidel enam hambad siis ei valuta
ega inimestel nimed.
See kriiskav öökullihüüd rebestab mõtted kaheks.
Vahemaa mütsist sallini peab olema ometi suurem.
Kõik röökivad kellukesed tirige ära ta kaelast,
et säästa oma hellustega harjunud kõrvu.
Külmkapp susistab, kratsides külma jääd sinu avatud kleidikaelusesse.
Kõik te jäätunud südamed,
ahastage iseendi pärast.
Et te ei peaks kangeid sarvraamidega prille toppima kartulipudru võisilma.

Kurbuse ojad voolavad alla.
Mööda ehmatuses kahvatunud põski.
Lõpmatuse tiivasirutus toob tuule su udusulejuustesse.
Rahunenult puhud laubalt kõik lolluse lokid.
Vaja on veel vaid pehmet küljealust.
Ja tähti taeva igavikulisest laotusest.
Kõik silmaaistinguid tekkinud keerulised tajumised.
Muutuvad ajus kleepuvaks virvarriks.
Mis mätsib ja halvab.
Kõik, mis oli eile oluline, täna aga juba tähtsusetu.,
Uusi numbreid ja mõtteid litsutakse mu pähe.
Miski puruneb klirinal, kuskil paisub idee.
Õilsus põgeneb virinal võitmatu jõhkruise eest.

Plahvatavad silmad kui kerad.
Vaatavad otsa läbi vesiste mägede.
Kaamelid on täiesti väsinud..
Sukapükste jooksvad silmad
vahivad mind oma õuduses.
Supilusikas torkab augu.
Veel üks silm on sündinud.
Mägede siledad pisarad.

Sahinal liiguvad luited
me kahe vahelt läbi.
Hüpates sinna ei jõua,
ainult läbi mõtete.
Küündime teineteise lainetele.

Oo, muserdavalt kaunis masendus.
on tuha maitse suus ja vahakuju peos.
Pliatsiterad tungivad küünte alla,
uuristades huvitavaid, valulisi käike.
Äike kärinal peas löi põlema.
Pilbasteks plahvatas mõte.
Kahvatus hommikus olla nii hea.
peas justkui ragiseks lõke.
Rõõmustav hullus puges pihkudest ajju.
Rohelised viinamarjaväädid leidis eest.

Sinu hinge lämmatatud appikarjed,
mille lükkad endas külmalt maha.
Sest nii on kombeks ja muudmoodi oleks taunitav.
Iseend aitama sa ei nõustu,
rühid ainult teisi teelt kuristikku lükates edasi.
ja ei ole vajagi –
varsti tuleb keegi tugevam
ja sinugi saatus on kuristiku mustav pimedus.
Kõik edasipürgivad ja tagasikukkuvad on vaiguseid haavu täis.

Andekus hävitab ja loob..
Kes endale silmini mütsi koob,
kõike paremini taipab kui nägijad
ja paitab lolle lootusi tegelikkuse võimulepääsust.
Seda siin ei juhtu,
sest valestinägijaid on võimatult rohkem.

Oh asjatud valud ja mõttetud mured,
miks ronite minu kurba embusesse?
Ma ei topi surnud varblasi oma avaraisse varrukaisse,
et pärast teeselda kullapilvede sadu ja lendu.
õuduses pakatamas õunapuud.
Hirmust talve ees meeled on hajevil.

Sipelgate salajased sosistamised kostavad kõigile kõrvu.
Roosamannajad daamid väntavad oma suuvärki,
nii et sõnad pörkuvad vastamisi
ja pudenevad tolmuks.
Ei jõua nad võidu joosta nii ajutute mõtete kahuritulega.
Tuba on poolikuist ja hävinud mõtetest hall.
Igal hetkel võib toimuda plahvatus,
mil järjekordne sõnapaar pörnitseb vastase lõhki.
Daamid roosas sellest ei hooli.
Lasevad aga mulinal lennata.
Loobivad pori ja saavad seda vastu.
Daamid vabanevad koormast ja otsivad mõne sõnadeta ruumi,
et seegi täita oma vägeva vaimuga.
Vaesed tühjad sõnad jäävad võitlema,
kuni käib viimane pauk.
Kõik jääb vaikseks.
Järgmiste tühjahvatajate tulekuni.

Hõbedaste sõrmede paituses saadab kuu maale armastuse kilde.
Paistab kuuleegiga kotist soojust.
Kuu niitpeened hõbelõngad sulatavad südameid.
Tuhk sulab roosiks, jää kullaks.
Miljonid triibud soojendavad maad,
kiirgavad sinkjat päikest.
Kõik, kelle meeli valdab kuu,
on igavesti tema orjad.
Need kaugel siravad sinkjad teed,
oh kuis tahaks te juurde.
Võtaks kõik tähed ja kuu oma sülle,
tunneksin end täheemana.
Laiali paiskaksin oma seelikud, laseksin tähtedel minna...
Sirisedes ja klaaritades veereksid mööda sinkjaid kosmose põski.
Kahvatus kuumuses värisevad hinged
ootavad oma nägude ilmumist tähtede kahkjaisse silmadesse.

Tuiskas tuld ja lendles lehti,
Verev hommik täis teispäevast tuska.
Jäine külmus hoovas me vahelt läbi.
Jäime mõttesse.
Lauavirnad ees on meie tunnetel.
Naelad on võitmatud ees.
Järgmisel korral lükkan naelad kivi otsast maha,
Et anda voli tundetormile.
Siis õmblusmasin veereb üle Vaikse ookeani.

Tulid keravälguna mu ukse vahele.
Nagu murumuna.
Kas maksab
Kõike neid põrguid ja souste kokku lappida.
Ehitaks parem aatomielektrijaama.
Siis ei oksendaks enam ükski raadio jäätiseid.
Kõik sööksid ainult seeni...

Teod, mis ei jäta iial jälgi igaviku savisse.
Suitsetavad kollased roosid.
Pühivad püssirohu punased jäljed.
Teemandite valu langeb alla läbi kurnatud vagude.
Nööpaugust ei kõnni enam läbi elevant.
Tuleb tuli ja viib lõõtsudes.

Alasilt põrkus armastuse säde minu härmatud südamesse.
Tuli sulas.
Armastuse leek viib jumaluse tähed taevani.
Ja enam ei ole pimedat ööd ega härmas südameid.
Kõik on üks suur kollane ilu.

Linnud õhus, vaikus maal.
Poeb südamesse, siblib ja voolab.
Kes on see kallerdis mu sees,
iminapad ihu seinas.
On see kevad või hoopis arm.
Võib-olla paeluss.
Lillasid rõngaid taob ümber mu kaela..
Kellegi näpud pigistamas randmeid..
Roosaid pilvi lootsib mu ajju..
Sadamas kaid kõik unelmaid täis.

Merekeel lainetab, sosistab sõnu.
Loksudes lammutab tormide mõnu.
Randade vaikuses karjuvad kivid.
Raputab lahti aegade kannatused,
upitab üles mõrkjad saladused.

Tulekera jooksis me vahelt läbi.
Näpud läksid vastu, kui puudutas.
Saime haiget.
Soe surve levis üle keha laiali.
Ja me olime sündinud!
Leek purskus silmist ja põimus tulepalmikuks.
See hoidis meid kinni ega lasknud teineteisest lahkuda.
Tüütas. See kahekesi olek.
Taevas sirutas meile vastu jäämäed.
Surus ja puuris jää läbi tule
Tasapisi, tilkudes, surres ja tappes.
Tõustes, sündides sai võimule.
Viimane piisk vett kustutas lõplikult leegi.
Järele jäi õrnalt suitsev, mustav haav.
Enam ei olnud kahte, tuld jääd ega tähti.
Tühjus ja pimedus.
Tuli oli parem.

On masendavalt kaunis lootuste öö.
Keegi maabub unustuste laeval, karvupidi kaenlas kaks jänest.
Verised varjud – öö – langemas kellegi laubale.
Vereseerum tungimas ihusse,
et kahest saaks üks, läbi tõkete.

Hüüan järele homsele ,
nutan tagasi eilset.
Ise käin keset lõputa teed.
Alguseta, lõputa, piirita.
Ei ole maad ega taevast.
On ainult tee ja jalajäljed.
Kellegi omad nad.

Magan maha kõik selle, mis võiks olla.
Olnu on möödunud, tulev ei ole veel jõudnud.
Uneledes olevikus, enda ette vaadates,
klapid silmil ja kõrvadel, nagu ei teakski.
Eirates sundust, seda, mis peab.
Prillid, küüslauk, tossav pabeross.
Laualt pudenenud elutuhk õhku tolmuks puistatud.
Lillad õhulised tiivad paistmas läbi oleviku halli kardina.
See, mis peab tulema, ei meeldi.
Seda, mida tahaks, ei saa.
Järele jääb vaid suus olev halb maitse.
Selja keerab kõik rõõmus ja rahulik,
et anda teed keerulisele mitte millelegi.
Unenäod tõrjub mu mälust Aeg.
Kurb ju ilma nendeta.
Pole parata,
valitsejale vastu ei hakata.

Pöörleb maailm me ümber ja meid on vaid kaks.
Kokku saades me väike rõõm on nii napp.
Sest keeristormid meid edasi viivad.
Kahju, et mul puuduvad tiivad.
Sina elad kesk lilli ja rohelust,
mina kesk hallust ja pohmelust.
Me vahel aga haigutab kuristik.
Iga päev seal sind hüüdmas ma käin.
Kaks õnnetut hinge nii üksinduses hulguvad
ja meie rajad küll kõrvuti kulgevad,
kuid kokku nad kunagi ei saa.
Ei ole me määratud teineteisele,
süda täis valu.
Auk jääb järele mu kestale maisele,
seda ma vist ei talu.
Eemaldudes sinust sünge vari ma vaid.

Kui kurb on siin linnas see maja,
halli raskust ja vaeva kõik täis.
Kumisemas kurbuse kaja.
Keegi jookseb röökides mööda tuba.
Ümbritseb kardin mind,
hall ja haisev.
On haledalt haige mu hing ja süda paha.
Ja keegi jookseb, püüdes hoida oma elunatukest.
Mis siis, las pöörlevad, väänlevad surma väädid ümber tema.
Minul on kõht täis ja tuba kena.

Püherdades pahede soos,
otsides olematut väljapääsu.
Mõeldes mitte millelegi.
Pea on petteid täis.
Rutates ratsa Aja seljas,
taevaluugid on valla päästetud.
Sealt sajab tõrva ja tuld.
Oh miks küll meid ei säästetud!
Vingerdaks välja siit hädade mülkast,
äkki on näha ka kõrgemat küngast.
kuhu ei ulatuks Hädade käed.

Kes küll sõtkus need verised jäljed siia taignasse,
veriseid kände täis.
Tilkus kellegi haavast küünlarasva.
Kukkudes muutis kõik veeks.
Kivi kukkus lompi,
minevik oligi mäludest uhutud.
Sõtkuja võttis uue pärmi.
Ring ei tohi katkeda.
Virutas vihaga vesiroosid virtsa.
Hakkasid õitsema.
Hävis kurjus.
Taignas nüüd kasvavad lilled ilusad.

Kõik koosneb õrnadest ajahelvestest.
Hekseldame armutult neid säravaid iludusi.
Kraabime armutult oleviku tühjaks sealt,
kus me ise ei sisaldu.

Mustad linnud lendasid. Üle maa.
Surma kuulutajad.
Ruttasid ette.
Kuulutama Musta Mehe tulekut,
kel kaasas nälg, mure ja haigus.
Vaid musta hingust õhkus.
Pärast tema minekut.
Enne järgmist tulekut.

Ära-ära-ära – ainus soov, mis tõstab pead mu vananevas ajus.
Kilpkonn hingab mu värisevate käte vahel.
Voolab minust üle,
läbi ja mööda rutakal sammul Elu.
Iga sekund rebib ära tüki mu lihast.
Järele jääb tuikav valu.

Jälle öö, täis tuska ja varjatud valu.

Üksinda maailmast hüljatud.

Olemisest püüda üksikuid palu on ta ainus soov sel öötunnil.

Rusuv vaikus, ängistav ruum, surub maha karje kõris.

Lootus veereb mööda majakatuseid logisedes, murdudes ja murdes.

Puudutada laseb end kõigil,

kuid kätte annab end vaid valituile.

Seebised unistused.
On kustuvad, kui mälestused.
Kaduvad, kui sekund.
Tabamatu, kui ime.
Kättesaamatud kui ümbermaailmareis.
Tõkestab su lendu teise ruumi ja aega
Selleks, et saada, on vaja murda.
Selleks, et võtta, on vaja püüda.

Kellukesehelin, mis voogamas välja su kõrvust.
Voolab vaibana üle maa.
Matab, hellitab ja paitab.
Kuulutab elu, jääb seisma.
Kui mõistatada püüab.
Seda kõike.
Aga seda ei saagi.
Muutmatu jäikus takistab meelt.
Mõistmast keelt, mis võrratu.
Otsida selgust endas.
Paneb vaid kohati unustama.
Ja sa ei saa aru, kes oled olnud...
kogu oma elu.
Kuhu on jäänud see kõik,
millel arvasid olevat kaalu.
On vaid tühjus.

Mäed meie vahel.
Kaks mäge...
Võimsad oma suuruses.
Ületamatud oma kõrguses.
Meie neide vahele surutud.
Ei näe ma sind...
Mu igatsus mäekõrgune.
Ei anna asu.
Piinlen sinuta.
Püüan oma varjust üle hüpata.
Kallis, mu kallis... tahan su juurde!
Üle mäe ja mööda orgu,
kasvõi läbi külma vee.
Olla koos, kuid see mägi... me vahel.
Ronin siin juba igaviku.
Aga tee ei paista otsa saavat.
Kas tuled mul' vastu?
Või püüan ma üksi?
On sinul ka vaev?
Või naudid mu valu...
See tapab mu lõpuks.
Ja saan üle mäest.
Mu vaim su juures.
Ei lase sinust lahti.
Ja olen ikka sinuga.
Kuid sina minuta.
Tule mu juurde!
Anna end mulle!
Muud ma ei vaja.
Su meel minu meeltes.
Ole minu!
Mina olen sinu nangunii.
Tähtedes see kirjas.
Vaata vaid pilvi ja sa näed...
Me nimed seal kõrvuti!
Lahutamatus tervikus.
Sul ei ole mu eest pääsu,
leian su üles nangunii...
Ja siis on kõik – või ei ole midagi.
Vajan su meeli selleks, et näha.
Kaugemale. Kõrgemale.
Sa oled nii võõras, nii kaugel.
Mäed me vahel.
On ainsad, mis meid ühendamas.
Ainsad, mis lahutamas.
Ei ole muud, kui need mäed ja mu igatsus.
Haigettegev igatsus.
Mis lõhub mu räsitud meeli ja väsinud keha.
Magus kannatus!
Vabadus, mis vangistab!
Valu, mis ängistab!
Olen su vang!
Lase mind lahti...
Hoi mind kinni...
Tahan ära!
Ei taha...

Su sammud on kerged.
Sa liigud kui tuul.
Kui tuled mu juurde.
Ma ei usu sind.
Kui jäädavalt tuled.
Su minek on tõsi.
Ei tahtnudki tulla.
Õhulisem kui tuuleil.
Mu vaevatud keha
on murdud su vaimu all.
Su sinised juuksed ei lehvi lahkelt.
Mööda taevaid lõbusalt laiali.
Sind polegi olemas.
See kõik oli ulm.
Unenäost kenam ja võimatum, kui elu.

Meeletu muusika kajab mu kõrvus...
See on sinu hääl!
Olen seda otsinud, kuid tulutult.
Ära mu juurest sa.
Hääletu, kaunis vaim.
Kohutav karje minevikust,
millest ei suuda lahti lasta.
Liigerksad su värvid ja selge su pilt.
Su kutsudes tulen keeletult.
Patt on nii magus.
Kivistume hetke.
Igavik puudutab mu laupa.
Surm jätab külma märgi kehale.
Et teaks järele tulla.
Aga on sinu hääl...
Mis kisub mu tagasi kõrgemalt.
Lihalikku madalusse.
Kuhu sooviksin koos sinuga jäädagi.
Kuid ei saa, sest kaugeneb su hääl...
Ja tõrksalt kaob ulm.
Olen üksi ja kõrv lööb pilli...
Isegi mu kõrvad teavad, et igatsen...

Su silmade sära ajas mu üles.
Su mõtted karjusid mu peas.
Keset ööd.
Sa olid mu süles. Ma olin nii üksi.
Su mõtted mu peas.
Kellegi keha mu käte vahel.
Võõras tundmatu.
Sind ei olnudki siin.
Vaid see keha, ei kellegi oma...
Kuidas lahutan su meele endast?
Mida teen omanikuta lihaga oma embuses?
Ärataks üles su labasest tuimusest.
Ja kutsuks enda juurde.
Kasvõi moosi süüa...

Võta hing, võta keha.
Võta kõik, mis ma olen.
Ma ju süttin – lausa põlen!
Sina tegid, et nii oleks.
Olen vaevas, olen piinas.
Ilma sinuta on hirmus!
Kõik teeb liiga, kõik on kole.
Ma ei saa nii, et sind pole.
Mul on valus, kui sind ei näe ma.
Kui su lähedus mul puudub.
Olen lõhkikistud poolik!

Mulle teeb nii valu, et sa oled ära.
Ei ole mu juures, ei tunne ma sind.
Sa mujal, nii eemal.
Siin on vaid sammal,
õrn mälestus sellel –
su jalajäljed.
Muud mul ei ole – sa ei jätnud...
Läksid enne, kui jõudsin – sinuni!
On valus, kui sa puudud.
Iga hetk rebib minust tüki.
Olematuks muutuda vaid tahan.
Või siis, et sa tuleksid.
Et ma tunneksin.
Ja me oleksime.
Koos.
Seda ei juhtu...
Sa jääd sinna, kust tulid.
Ei kuule ma kutset.
Kutset, mis kaigub läbi mu lihast.
On meemaik sul suus.
Seal, kus sa oled.
Igatsus ei ole sinu jaoks.
Oled mujal hetkedes.
Olen su jaoks kustunud.
Minust enam leeki ei tõusegi.
Rikutud unustuste võitmatud tõkked.

(Znolpe'le)

Sa võtsid mu ära.
Sa võtsid mu endale.
Mulle ei jätnud midagi.
Olin üleni sinu(s).
Siis andsid mu tagasi – sinul sai kõrini.
Mu hing ent jäi sinusse- üdini, üleni.
Ta on nüüd su sees- aga sina ei tea.
Ma tean, et mu reetsid, kuid sulle ei loe.
See, mis oli soojus või kõrvetav leek.
Tegi sulle head,
aga minult võttis kõik!
Ka selle, mis ma olin.
Või tahaksin olla.
Olen nüüd sinus ja tahan end tagasi.
Kuid sa ei mõista... milles probleem.
Sa ei saa anda, kui ei tunne.
Minul on valus ja hing sinu sees.
Nii ehk ei jää
Võtan end tagasi.
Kunagi... millalgi...

Su pilk muudab mu mullaks.
Su hääle all kahvatun olematuks.
Su jõu ees variseb mu kogu.
Sa päästad mu maailma vaid sellega, et lähed.
Ja jääd.
Või tuled – ja murrad.
Mu jälle lukust.
Päästad vabadusse mu muredest räsitud südame.
Vabana, kui lind, mu hing õhus lehvib.
Kas sinu juurde- ma ei tea...
Ehk su juurest hoopis eemale – võimalik.

Kas tappa võib see, kui sa ei näe valgust.
Ja miski ei meenuta millegi algust.
Vaid kõik, mis võtad ette,
leiab lõpu enne, kui alata jõuab.
Liivas sa sumpad oma suuskadel.
Sa oled valel teel ega taba õigeid otsuseid.
Pinge, mis kägistades haarab su kõrist...
ei aita sind edasi, vaid surub mülkasse tagasi.
Miks sa üldse püüad...
On siis vaja üritada.
Niisama olemas olla oleks ju lihtsam ning valutum.
Miks vaevab sind kõiges talumatu raskus?!

Su vägeva vaimu kütked
Mind hoiavad enese embuses.
Ma rabelen, kui kaugened.
Ma rahunen, kui lähened.
Mu tiivuline armastaja...
See kõik on sinu jaoks!

Mu täius – sind otsin!
Kus oled – ma ei leia?
Sa tuled ju kunagi?
Ma lootust ei heida.
Siis pead enam liiva
ma rohkem ei peida.
Mu avad, kui tuled
ja haarad mu endasse.
See tervik ei laguneks
kunagi sedasi.
Idüll minust sinus
ei lahku mu'st iial.
Kuigi sind pole olemas –
need jäljed vaid liival.
Toitmas mu meeli,
et ma ei kustuks.
See ainuke ootus
veel toitmas mu usku.
Ma kardan – sind pole...
või siis ma ei leia sind.
Ja see oleks kole –
ei rahu leia mu hing.

Ei ole midagi, kust sa tuleksid.
Puudub ka kõik, kuhu sa lähleksid.
Ei ole kohta, kus sa võiks olla.
Ilma et jääksid elule alla.
Surmast saab sünd
ja tulest saab ootus.
Alule pandud sai taas kord üks ootus...
Mõtet ei ole, sest see oli tühi.
Nagu kõik eelnev ja see, mis kord tuleb.
Tulemas midagi muud sa ei näe.
Kui vaid kaht eeslit,
su nahk ree pääl.
Olla ei saa sa,
sest olemas pole.
Midagi, mis tunduks vähem kole.
Hirmutav elu.
Mis elutuseks muutuda võib iga kell,
kui vaid palud.
Õiglust pole põhjustki oodata.

See oleviku müra käriseb üle mägede.
Üdini segased mängud, mis mõistuse mu'lt röövivad.
Õiglus – mis see on? Ma pole sind näinud...
Kirjutamata seadused me puhul ei toimi.
Jääb üle vaid ohata ja võtta see nõor.
Et endast ohutusse kaugusesse see kõik lükata.
Sõita ise läbi orgude.
Võluda pilvist vihma alla.
Ja saata teele peatselt kudevaid lõhesid.
Unustada kõik arvutid, lennukid ja viisakused.
Hoolida vaid mägede selgetest silmadest.
Põleda lasta liigsetel mõtetel.

Sa tegid mu tùmaks.
Sa panid mu paika.
Ma lahjem ka õhust –
siin miski ei aita.
Su soov oli seadus –
mul lihtsam oli täita.
Kui näha su pilku,
mis jagas mul laitust.
Sa olid nii täiuslik, tark ja perfektne.
Tundsin, et oleksin su kõrval ehteks.
Ka see jooksis liiva –
see kõik, mida püüdsin.
Mu pea leidis seina
ja hooletult rammis.
Su meeli, kust lootis leida midagi,
mis kuuluks mulle.
Seal valitses tühjus –
kõik kuulus vaid sulle!
Ei ole siin õnne mul määratud leida-
Tean seda ju ammu ja meelt ei heida.
Mu meelt pole juba ammu enam olemas...